

Cadires petites

Sembla que el PSC ha volgut afegir components particulars a la crisi general que viu la socialdemocràcia europea. En aquest cas, la renúncia definitiva a tenir el centre de gravetat situat a Catalunya i esdevenir, ara ja “sense complexos”, la delegació regional del PSOE. És un pas que allunya el partit de la seva història recent (des del franquisme) i no és cap bona notícia per al catalanisme polític. El PSC, malgrat totes les limitacions i matisacions que convenen al cas, estava fins ara dins de l'espectre del catalanisme de centreesquerra. El seu gir el situa com un mer satèl·lit de l'espanyolisme. De fet, en el seu enfocament actual, el PSC queda dissolt en termes de decisió pròpia. Les aparences de *coordinació* amb el PSOE a la pràctica signifiquen simplement *submissió* formal al centreesquerra espanyol.

Es pot defensar que és una posició legítima. Tanmateix, les incoherències del partit resulten flagrants. Van començar la legislatura dient que s'abs tindrien sempre sobre la qüestió territorial, una posició bastant incompreensible per a un partit seriós a Catalunya. A continuació es van manifestar a favor d'una consulta als ciutadans de Catalunya perquè es pronunciessin sobre el seu futur polític, però a condició que fos “pactada” amb el govern central. Quan des del Parlament de Catalunya s'inicia el procés per sol·licitar la transferència de competències per canalitzar aquest pacte, la posició del partit és votar-hi en contra. La justificació és circular: hi votem en contra perquè no es tracta d'una consulta pactada i no es pot sol·licitar que sigui pactada sense haver-la pactat prèviament (ni el *Polònia* ho supera!). Finalment, el PSOE s'invanta a Madrid una inútil iniciativa de fer una mena de subcomissió al Parlament central per tractar el tema territorial, sense pactar-la amb ningú (!).

Tant el PSOE com el PSC estan actualment molt lluny de la modernitat.

FERRAN REQUEJO

CATEDRÀTIC DE CIÈNCIA POLÍTICA, UPF

El seu projecte, de federal només en té el nom. També s'anomena federal el partit (Comité Federal, etc.) quan no és sinó un partit com quasi tots els altres, unitari i jeràrquic. De fet, no són federals ni ells mateixos. Però el tema central no és aquest, sinó les idees, els projectes i les estratègies. I el PSOE és un partit caracteritzat per un profund i inherent nacionalisme espanyol. Un nacionalisme d'estat de perfil jacobí. La *igualtat* es veu predominantment en termes d'uniformitat. El pluralisme nacional molesta, els resulta un tema incòmode. Uniformisme nacional republicà i centralització per evitar “privilegis”. França en l'horitzó. Jacobinisme pur. Recordem que a la Revolució Francesa es combatia el federalisme en nom de la democràcia. D'una concepció uniformista de democràcia.

Si els socialistes volguessin ser autènticament federals haurien de sortir del localisme espanyol afrancesat on estan situats des de fa molt anys i mirar més lluny. Per exemple, mirar les posicions del New Democratic Party canadenc (NDP) sobre què significa el federalisme en una democrà-

Escriu aquest article des de la tristesa. El capital col·lectiu del PSC està sent defenestrat pels seus actuals dirigents

cia plurinacional. No el federalisme en una democràcia uninacional, com Alemanya o els EUA, sinó en una democràcia plurinacional, com el Canadà. És fàcil. Que mirin només el document *Quebec's voice and choice for a different Canada. Federalism, social-democracy and the Québec question* (2005). És un document curt. L'NDP no és un partit quebequès, és un partit canadenc. Aposta, d'una banda, per la renovació del federalisme plurinacional, i, de l'altra, per la renovació de la socialdemocràcia en les seves condicions socioeconòmiques i nacionals. Reconeixement nacional, augment de l'autogovern, asimetries federals, respecte a la dignitat col·lectiva, flexibilitat procedimental, socialdemocràcia allunyada del jacobinisme, dret a l'autodeterminació del Quebec. Al seu costat, la declaració de Granada (2013) del PSOE resulta simplement ridícula, patètica, un mer intent de salvar els mobles de l'estat de les autonomies.

Escriu aquest article des de la tristesa. El PSC va ser un partit de clares arrels antifranquistes. La seva posició en el tema clau de la llengua fins ara ha estat impecable, defugint posicions lerrouxistes de divisió de la societat per motius lingüístics. L'època de Pasqual Maragall al·caldia de Barcelona va ser una de les més brillants de la ciutat, ben enfocada i impulsant unes perspectives de futur que encara perduren. Tot aquest capital col·lectiu està sent defenestrat pels actuals dirigents del PSC. Com s'explica? Un dels dirigents del partit (que no pertany al sector “crític”) em va donar una resposta sintètica: “Mira, Ferran –em va dir–, es poden ideologitzar molt els arguments, però, de fet, els membres de la direcció actual van només a conservar les seves cadires de poder, encara que siguin cada vegada més petites”.

Decadència socialista. Una llàstima per al partit, una llàstima per als ciutadans, una llàstima per al país.